

Arrest

nr. 149 412 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 april 2015.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die loco advocaat D. VANDENBROUCKE verschijnt voor de verzoekende partijen van advocaat S. MATROYE die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 16 juli 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9, 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van Mens en de Fundamentele Vrijheden.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 7 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“In de mate dat verzoekers de schending van artikel 9 van de vreemdelingenwet aanvoeren, dient te worden vastgesteld dat zij deze bepaling in de uiteenzetting van hun middel slechts citeert, maar niet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing dit artikel zou schenden, zodat dit onderdeel van het enig middel niet ontvankelijk is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

Vervolgens verwijzen verzoekers naar rechtspraak van het EHRM in het kader van artikel 3 van het EVRM en stellen zij dat aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

De Raad stelt vast dat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist. In tegenstelling tot wat de verzoekers verzoekschrift voorhouden, stelt de Raad immers vast dat de ambtenaar-geneesheer in casu niet enkel heeft onderzocht of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, en zulks zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst. In het advies van 19 juni 2013, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt, dat integraal en onder gesloten omslag samen met de bestreden beslissing aan verzoekers ter kennis gebracht werd en dat zodoende geacht wordt integraal deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing, wordt in verwijzing naar de door verzoekers neergelegde medische getuigschriften uitdrukkelijk nagegaan voor welke van aandoeningen een behandeling nodig is en wanneer een behandeling essentieel wordt geacht heeft de ambtenaar-geneesheer tevens de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst, met name Azerbeidzjan, onderzocht.

Verzoekers gaan met hun uiteenzetting aldus in het geheel voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing en het medisch advies. Zij betwisten noch weerleggen de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer aangaande de aandoeningen die geen behandeling behoeven en gaat in dit onderdeel van het middel ook niet in op de analyse omtrent de behandelingsmogelijkheden voor de aandoeningen waarvoor een behandeling als essentieel wordt beschouwd. Met hun betoog dat de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst niet door de ambtenaar-geneesheer werden onderzocht, maakt zij een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij, in de mate dat zij met dit onderdeel van hun betoog tevens de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht zou beogen aan te voeren, deze schendingen niet aannemelijk.

In een tweede onderdeel van het middel stellen verzoekers dat een terugkeer naar het land van herkomst een verergering zou betekenen van de gezondheidstoestand. Zij stellen dat zij zich niet correct en adequaat zouden kunnen doen verzorgen, dat men in Azerbeidzjan bovendien niet kan beschikken over een aanvaardbaar kwalitatief niveau van medische verzorging en er geen systeem van sociale zekerheid bestaat waarop zij kan terugvallen. Vervolgens verwijzen verzoekers naar de algemene

slechte toestand van de gezondheidszorg in Azerbeidzjan en citeren zij uit een aantal bronnen. Zij wijzen erop dat de gezondheidszorg in Azerbeidzjan niet van goede kwaliteit en geenszins gratis is, dat de behandeling die in Azerbeidzjan voorhanden is, geenszins kan vergeleken worden met de mogelijkheden die in België voorhanden zijn, dat de behandeling in Azerbeidzjan uiterst beperkt is en dat van therapieën geen sprake is.

De Raad wijst wederom op de hierboven geciteerde motieven van het advies dat op 19 juni 2013 werd uitgebracht door de ambtenaar-geneesheer en waarin haar aandoeningen worden geëvalueerd in het licht van de risico's vermeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Zoals hoger reeds gesteld, gaan verzoekers op geen enkele manier in op de concrete motieven van dit advies. Zij betwisten noch weerleggen aldus de vaststellingen die de ambtenaar-geneesheer heeft gedaan en beperken zich ertoe te verwijzen naar een aantal bronnen van 2009 en 2012, die hetzij zeer algemeen zijn, hetzij geen betrekking hebben op de aandoeningen, hetzij van minder recente datum zijn dan de bronnen waarvan de ambtenaar-geneesheer in zijn advies gebruik maakte. Bovendien betrekken verzoekers deze informatie geenszins op hun concrete situatie. Ook hun verwijzing naar twee arresten van de Raad van State doet niet ter zake, daar deze arresten geen betrekking hebben op Azerbeidzjan.

Daar waar verzoekers nog aanvoeren dat de gezondheidszorg in Azerbeidzjan geenszins gratis is en dat de behandelingen aldaar geenszins met de mogelijkheden in België kunnen vergeleken worden, laten zij na aan te geven op grond waarvan zij menen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet hen het recht geeft op een machtiging tot verblijf wanneer de behandelmogelijkheden in het land van herkomst niet gratis zijn en niet van dezelfde kwaliteit als deze in België. Daarenboven bespreekt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 19 juni 2013 de sociale zekerheid, geeft hij aan dat de echtgenoot van de verzoekende partij en haar meerderjarige zoon kunnen bijdragen in de financiële situatie van het gezin en verwijst hij naar de het gegeven dat de verzoekende partij beroep op het IOM kan doen. Al deze concrete motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd. De Raad wijst er voorts op dat voormeld artikel 9ter van toepassing is op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst en dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 19 juni 2013 is nagegaan voor welke aandoeningen een behandeling nodig is en indien een behandeling essentieel is, of deze beschikbaar en toegankelijk is, waarop hij besloten heeft dat dit inderdaad het geval is. De Raad benadrukt nogmaals dat verzoekers op de concrete door de ambtenaar-geneesheer doorgevoerde analyse in het geheel niet ingaan.

Verzoekers maken met hun betoog dan ook niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing, met inbegrip van die van het medisch advies, niet afdoende zou zijn of niet zou steunen op correcte, pertinente, en deugdelijke motieven.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt op dit punt dan ook niet aangetoond."

2.3. Verzoekende partijen richten op 21 april 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 mei 2015 staat het volgende vermeld: "De voorzitter vraagt de partijen om te reageren op de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen te volharden in hun beroep en niet akkoord te gaan met de beschikking. Zij menen "dat er reden is om over te gaan tot annulatie". De verwerende partij verwijst naar de beschikking."

2.5. Voor zover de verzoekende partijen op 21 april 2015 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting louter volharden in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en in algemene

termen te verklaren dat ze het niet eens zijn met de beschikking, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht is tot stand gekomen. Hun betoog ter terechtzitting doet geen afbreuk aan de beschikking.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS